

Výbor advokátní komory odepřel udělit kandidátu advokacie substituční oprávnění. Vrchní zemský soud usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud odmítl odvolání, správně dovolací rekurs.

Důvody:

Odvolání, vlastně dovolací rekurs dra Františka W-a a dra Eduarda P-a nečelí proti odepření potvrzení advokátské praxe, ve kterémž případě by ovšem podle třetího odstavce § 30 adv. ř. bylo odvolání k nejvyššímu soudu přípustno, nýbrž proti odepření udělení substitučního oprávnění dle druhého odstavce § 6 zákona ze dne 31. ledna 1922 čís. 40 sb. z. a n., kterýž nyní platí místo posledního odstavce § 31 c. ř. s., jako dodatek k § 15 adv. ř. a je tudíž ustanovením, doplňujícím předpisy řádu advokátního. Tyto předpisy neobsahují však práva odvolání nebo stížnosti k nejvyššímu soudu z důvodu odepření udělení substitučního oprávnění, zvláště pak není právo takové obsaženo v třetím odstavci § 30 adv. ř. Že odepření toto dlužno přesně rozeznávat od odepření potvrzení advokátské praxe, plyne nejen z povahy věci, nýbrž i z § 28 b) adv. ř. ve spojení s třetím odstavcem § 30 adv. ř. V § 28 b) totiž vedle vedení seznamu kandidátů advokacie a vedle potvrzení advokátské praxe uvedeno jest výslovně a samostatně vyhotovení legitimace k substitučování, naproti čemuž v třetím odstavci § 30, upravujícím právo odvolací, uvedeny jsou pouze odepření zápisu do seznamu kandidátů advokacie, výmaz z něho a odepření potvrzení advokátské praxe, nikoli též odepření udělení substitučního oprávnění. Předpisu § 16 čís. patentu ze dne 9. srpna 1854 čís. 208 ř. zák. o mimosporném řízení nelze zde užití, poněvadž tento čís. patent upravuje pouze řízení soudní a nikoli řízení advokátních komor i jejich výborů, § 16 tohoto čís. patentu pak podle svého jasného znění vztahuje se souhlasně s tím toliko na potvrzující rozhodnutí soudu první stolice, nikoli na potvrzující rozhodnutí výboru advokátní komory. Užití předpisů civ. řádu soudního o rekursech rovněž nelze a nemělo by to pro stěžovatele ani úspěchu, poněvadž podle § 528 c. ř. s. dovolací rekurs do usnesení, jímž usnesení prvního soudu bylo potvrzeno, jest vyloučen. Odvolání, vlastně dovolací rekurs dra W-a a dra Eduarda P-a byl tudíž jako nepřipustný odmítnut.

Čís. 2107.

Přípustnost pořadu práva pro nárok zhotovitele díla proti tomu, kdo jest oprávněn náklad rozvrhnouti dle předpisů o konkurenci k úhradě břemen kostelních.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1922, R I 1426/22.)

Správa panství K., patřícího žalovanému, zadala žalobci stavební práce spojené s opravou filiálního kostela. Proti žalobě o úplatu za provedené práce namítl žalovaný nepřipustnost pořadu práva. Soud první stolice námítce vyhověl a žalobu odmítl. Rekursní soud námítku tu zamítl. Důvody: Prvý soud vyhověl námítce nepřipustnosti pořadu práva, maje za to, že rozhodným jest tu způsob úpravy práv-

ních poměrů, týkajících se kostelního břemene stavebního a rozvrhu jeho nákladu, kteráž provedena jest právem veřejným, takže zejména vydobývání příspěvků konkurenčních děje se politickou exekucí. Leč s tímto míněním nelze souhlasiti. Předpisy veřejného práva dotýkají se pouze otázky, jakým poměrem mají nésti stavební břemena kostelní zúčastnění, totiž patronát, přifaření občané, s p., nikoli však poměru zhotovitele stavebního díla. Smlouva, kterou žalobce uzavřel, jest nepochybně soukromoprávní smlouvou o dílo, a nemůže na tomto soukromoprávním rázu nic změnití ta okolnost, že druhou smluvní stranou jest nějaký orgán veřejný. Předpisy veřejného práva neobsahují ničeho o smluvních závazcích stavitele a veřejného orgánu, jenž smlouvu s ním uzavírá, tento poměr upraven jest jedině smlouvou, byť i smlouva ta uzavřena byla na podkladě ofertním a sepisem protokolu mezi účastníky. Touto listinou, smlouvou, a nikoli předpisy veřejnoprávními určen jest rozsah a způsob díla i odměna za ně. Veřejnoprávní předpisy neupravují otázky, kdo má staviteli za stavbu kostelní platiti, nýbrž jedině, jakým způsobem má býti náklad rozvržen na účastníky, povinné udržovati kostel.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Napadené usnesení hoví zjištěnému ději a zákonu, a důvody, k němu příčinné, nebyly vyvráceny vývody dovolacího rekursu. Žalobce opírá nárok na zaplacení 8042 Kč 03 h nejen o to, že mu správa velkostatku K., náležejícího žalovanému, smlouvou zadala práce, o které jde, — nýbrž i o další úmluvu, kterou, jak tvrdí, učinil se zástupcem žalovaného, ředitelem H-em, tak že při zadávání prací vůči tomuto prohlásil, že bude celý upravený peníz požadovati od velkostatku a nevyčká, až přifařená obec složí případný svůj příspěvek, jež si velkostatek musí sám s obcí vyřídití, — a že ředitel H., nic nenamítaje, vzal to na vědomí (§ 863 obč. zák.); — a konečně též o pozdější uznání platební povinnosti se strany správy velkostatku. Právní poměr, z něhož žalobce takto odvozuje svůj nárok, jest dle jeho přednesu poměrem ryze soukromoprávním.

Čís. 2108.

Zrušil-li rekursní soud usnesení prvního soudu, jenž sám od sebe odmítl žalobu pro nepřislusnost a uložil mu, by jednal o žalobě, jest dovolací rekurs nepřipustným, třebaže rekursní soud vyhradil pravomoc.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1922, R I 1431/22.)

Obchodní soud v Praze odmítl sám od sebe žalobu dle § 41, 43 j. n., pokládaje za to, že jde o věc, o které dle § 41 zákona ze dne 16. ledna 1910 čís. 20 ř. zák. přísluší rozhodovati výlučně soudu živnostenskému. Rekursní soud, uznáv, že ustanovení tohoto zákona nemá jí zde místa a proto příslusnost živnostenského soudu není opodstatněna, zrušil usnesení prvního soudu a uložil mu, by, nehledě k odmítacímu důvodu a vyčkaje pravomoci, jednal o žalobě po zákonu. Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs.